

ע"פ 26324/10-16 - יגאל אורזל - נוכח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

17 נובמבר 2016

עפ"ת 26324-10-16 אורזל נ' מדינת ישראל

ת"ד 5951-08-15

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער

יגאל אורזל - נוכח
על-ידי ב"כ עו"ד יחזקאל דבורה

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד מיכל מזרחי

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 05.07.15 (או במועד אחר בשנת 2015) בסמוך לשעה 09:00 בבוקר, בצומת הרחובות מוהליבר וקלישר בת"א, נגרמה תאונת דרכים.

על-פי כתב האישום, המערער, שנהג מכונית בצומת שבו מצוי תמרור "עצור", לא נעתר לתמרור בכך שאמנם עצר אך לא נתן זכות קדימה לרכבים החוצים, ובהם רוכב אופנוע, אשר כתוצאה מכך שהמערער פרץ לכביש וגלש אליו, נאלץ לבלום בפתאומיות, החליק עם אופנועו ונפגע קלות.

בשל כך הואשם המערער בעבירות בניגוד לסעיפים 22א' לת"ת וסעיפים 38(2) ו-62(2) לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961.

המערער כפר באחריותו לתאונה ובית משפט קמא שמע ראיות, ובהן עדותו של המערור בתאונה, רוכב האופנוע מר אלקו דוד, בוחן משטרה, וכן את עדותו של המערער. בית משפט קמא, תוך שהוא נסמך על ממצאי מהימנות, קבע עובדות על-פיהן המערער אשם בתאונה.

בית משפט קמא מצא לקבוע שהמערער, כאמור, אמנם עצר כמצוות התמרור 302, תמרור "עצור", אך לא ציית לחלק השני של חובתו, והוא ליתן זכות קדימה לרכב החוצה - זאת קבע בית משפט קמא לאחר שהתרשם מעדותו של המערער, לרבות מאמרתיו במשטרה ועדותו של המערור בתאונה.

ההלכה היא, מבית מדרשו של בית המשפט העליון, ראה למשל ע"פ 8002/13, מוחמד בדרנה נ' מדינת ישראל (21.05.15):

"נקודת המוצא של הדין הוא קביעות מהימנות וממצאי העובדה שנקבעו בבית המשפט המחוזי. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בקביעות שבעובדה, ובפרט כאשר אלה נוגעים לממצאי מהימנות - אשר נקבעו בידי הערכאה המבררת. יתרונה של זו האחרונה הוא בהתרשמותה הישירה והבלתי-אמצעית מן העדים ומהמסכת הראייתית בשלמותה..."

כך במקרה שבפנינו. קביעותיו העובדתיות ומסקנותיו בענייני מהימנות של בית משפט קמא על פניו נכונות הן. אין בפניי אחד מארבעת המקרים שבהם תתערב ערכאת הערעור בקביעות העובדה וממצאי המהימנות של הערכאה הדיונית, ולכן, משמצאתי שכל אותן קביעות הינן נכונות ועל-פי הראיות, אדחה את הערעור על הכרעת הדין.

המערער נידון על-ידי בית משפט קמא לעונש פסילה בפועל של חודשיים ימים, לקנס לא גבוה ולעונשים נלווים מותנים. בנסיבות, כשעונש פסילת המינימום, על-פי הדין, הוא שלושה חודשי פסילה בפועל והמערער נידון רק לחודשיים פסילה בפועל, הרי שיצא בעונש קל ומתחשב, ובוודאי שאין מקום להתערב בו.

הערעור, על כל חלקיו, נדחה.

**ניתן והודע היום ט"ז חשוון תשע"ז,
17/11/2016 במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דוידי